

să-mi dați și mie Sbornicul.” Iar cartea nu exista decât în două-trei exemplare în tot Bucureștiul. A apărut acum, dar atunci nu era de găsit. Iar eu îi zic: „Da, vă dau cu plăcere!” Și am luat o pereche de metanii și i-am dat-o. Îi zic: „Poftiți! Taci și zi! Aceasta este Sbornicul!”. Nu ignoram Sbornicul, dar eram nițel pornit pentru a zice rugăciunea, pentru a o trăi cu orice chip. Acesta a fost punctul meu de vedere: o tăcere adâncă înseamnă o rugăciune adâncă! „Taci și zi!” Nu te va mântui faptul că tu ai fost într-o împrejurare înduhovnicită cu exemple și cu citate extraordinare, nemaîntâlnite, așa ca să satisfacă numai rațiunea ta. Nu te mântuiești! Asta este una din

marile greșeli care se face de către lumea care și-a pus sincer problema: abandonează într-o oarecare măsură și nu ținesc cu orice chip la idealul cel mai înalt, cucerirea veșniciei în fiecare zi, în fiecare clipă dacă se poate! Se mulțumesc cu realizări foarte mici, care de fapt nu sunt realizări. Pentru că, dacă nu ești stăpân pe tine, n-ai o acoperire în ceea ce ești. Ca să poți să rezisti, trebuie să fii sincer pe o poziție de smerenie cu orice chip. Numai atunci poți să lovești cu orice chip pe draci și să stai de vorbă cu slăbiciunile tale. Nu te poți realiza imediat, dar să fii mereu pe poziția de a lupta împotriva patimilor.

Sursa: activenews.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 17 septembrie	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 20 septembrie	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 21 septembrie	18:00	Vecernia
Duminică 22 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. 2 Corinteni 9, 6-11; Ev. Luca 5, 1-11; glas 5 → Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

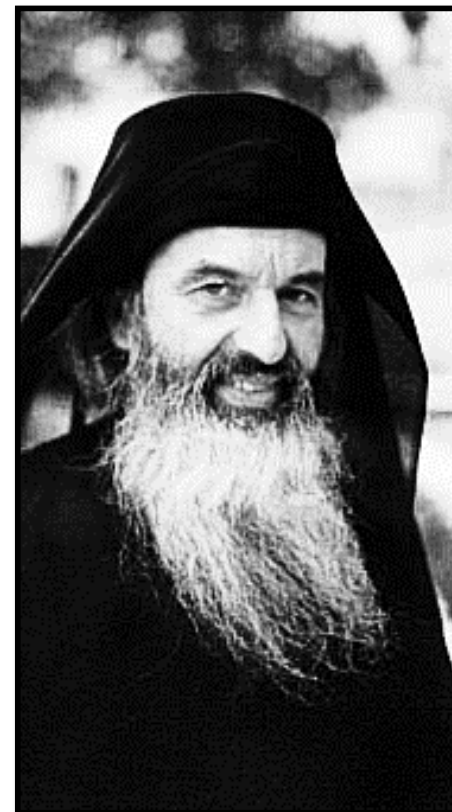

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„În momentul în care omul ajunge la conștiința limitelor sale, atunci se deschide credinței. Își dă seama că nu se mai poate amăgi, nici cu puterea minții și a mușchilor săi, nici cu puterea instrumentelor sale. – Părintele Constantin Coman

Nr. 312 / 15 septembrie 2019

PĂRINTELE
RAFAIL NOICA

CRUCEA DEVENIRII MELE

Crucea este blestemul cel mare, este pedeapsa cea mai grozavă, cea mai înjositoare, destinată celor mai răi nelegiuți. Or, Dumnezeu, în mila Lui, a luat asupra Lui acest blestem și din ea a făcut cinstea cea mai mare, căci crucea este semnul Fiului Omului; este semn de binecuvântare, armă de nebiruit împotriva diavolului.

De ce e de nebiruit? Pentru că-i arma diavolului. Diavolul zice: „Dacă nu faci cum zic eu, te voi chinui și te voi omorî”. Chinul și moartea sunt crucea, pe care Dumnezeu le-a preschimbat în arma noastră de mântuire. De aceea ea este armă de nebiruit, pentru că aceasta era arma cea dintâi a celui rău. Dar Dumnezeu a sfințit-o și i-a dat putere asupra celui rău. Știți cu toții, sunt sigur, câtă putere are semnul crucii când îl faceți asupra gândurilor rele și asupra ispitelor.

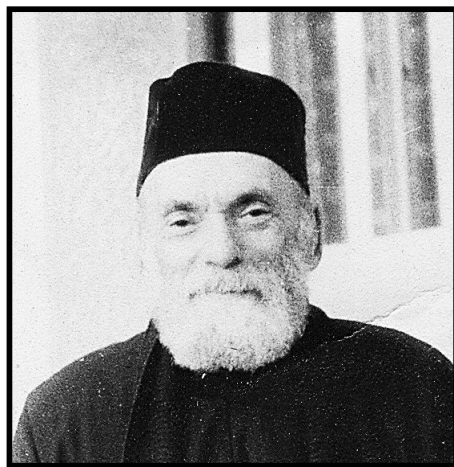
Câteodată, nu mai este nevoie să rostești altceva. Așa este și viața noastră. Crucea, suferința și durerea pot fi mântuirea.

Mi-amintesc că un prieten iubit al meu spunea, acum vreo 25 de ani, Părintelui Sofronie: „La noi în mănăstire suferința este mântuitoare. La voi, în lume, ea este spre pagubă”. Și Părintele Sofronie, zâmbind, i-a răspuns: „Ce prostii spui acum? Toată suferința poate fi mântuitoare”. În ce fel? Voi răspunde acum, revenind la asceză.

Ce este asceza? Este puterea de a transforma ceea ce este mortal, desigur numai cu rugăciunea și cu puterea lui Dumnezeu (mă refer în special la Tainele Bisericii, mai ales la Sfânta Împărtășanie, fără de care murim de foame duhovnicește). Numai cu mijloacele Domnului și ale Bisericii începem să trăim o viață în care smerenia devine mântuitoare. Văzând în tine suferința, slăbiciunea, păcatul tău, poți să înțelegi pe păcătos, pe aproapele tău; poți să compătimești pe aproapele tău nefericit, fiindcă știi tu însuși ce înseamnă suferința, ce înseamnă păcatul sau slăbiciunea. De aceea și Biserica ne învață nu să ne închidem și să ne ascundem, ci să ne deschidem și să ne spovedim. Acesta este unul din aspectele ascezei, adică acela prin care vedem ce este în noi ca să

înțelegem apoi pe aproapele nostru.

Sursa: **Ieromonah Rafail Noica**, *Celălalt Noica*, Editura Anastasia, 2004

**PĂRINTELE
NICOLAE STEINHARDT**

1912 – 1989

BUNĂTATEA SUFLETEASCĂ VS. CULTURA

Degeaba le-am avea pe toate: inteligența, cultura, istețimea, supracultura, doctoratele, supradactoratele (ca în profesorul din Lecția lui Eugen Ionescu), dacă suntem răi, haini, mojici și vulgari, proști și nerozi, doi bani nu facem, se duc pe apa sâmbetei și inteligența, și erudiția, și supradactoratele, și toate congresele internaționale la care luăm parte, și toate bursele pentru

studii pe care le câștigăm prin concursuri severe.

Nimic nu poate înlocui și suplini nițică bunătate sufletească, nițică bunăvoință, toleranță, înțelegere. Nițică susținută bună-cuviință.

Bunătatea sufletească nu-i o virtute subtilă și rafinată, e un atribut de bază al ființei omenești și totodată un atribut al culturii. Bunătatea este alt nume al definiției date de Aristotel omului: ființa socială. Fără bunătate nu putem conviețui decât în condiții de groază și justificând amarnica afirmație a lui Sartre: ceilalți, iată iadul!

Există un altruism elementar exprimat prin bunătate care este o axiomă a vieții obștești. Berdeaev spunea: pâinea pentru mine este o problemă materială (subînțeles egoistă, vulgară), dar pâinea aproapelui meu, continua Berdeaev, este pentru mine o datorie spirituală. Reiese de aici în mod vădit că nimic nu poate suplini întru totul bunătatea.

Știm că de-am vorbi toate limbile și toate dialectele pământului și de-am fi capabili să clasificăm conform cu clasificarea zecimală toate volumele tipărite în toate limbile pământului, de la Gutenberg și până astăzi și de am fi tobă de carte și de erudiție, și de am

cunoaște întrebuințarea tuturor termenilor specifici tuturor științelor și tehnicilor, tot nu ne putem numi oameni culți dacă suntem niște bătărași și niște răi la suflet.

Că ne-o place sau nu, cultura nu este numai acumulare de cunoștințe, ci o subțirime a caracterului și capacitatea de a nu considera bunătatea drept o simplă virtute desuetă și sentimentală.

Să nu săvârșim regretabila eroare de a lua drept scriitori pe simplii făcători de cărți și drept oameni de cultură pe simplii memorizatori de informații.

Sursa: **Părintele Nicolae Steinhardt**, *Primejdia Mărturisirii*, Editura Humanitas, 2006

**PĂRINTELE
ARSENIE PAPACIOC**

1914 – 2011

RUGĂCIUNEA INIMII

Prea multă vorbă despre rugăciunea inimii. Rostește-o tainic și taci! Asta e tot. Pentru ce trebuie să așteptați indicații? N-ai simțit nici până acum că tu ești omul lui Hristos?

Și a venit un tânăr la mine, a bătut la ușă la chilia mea și a zis smerit: „Săru' mâna, părinte! Vreau